

"Ak hører I sømænd, som pløje"

1. Ak, hører I Sømænd, som pløje,

Neptunen på bølgen den blaa,

som så meget ondt monne døje,

når Landmænd til Hvile mon gaa.

2. I ser nu, hvor Havet det bruser,

og Bølgerne rejser sig op,

naar stormen begynder at suse,

det knager i Merssejl og Top.

3. Det skal vi til visse befinde,

at vi haver lidet stor Nød,

det ganges mig aldrig af Minde,

thi saa mangen stolt Sømand er død.

4. Giver agt på, hvordan det er gået

med det engelsk-ostindiske Skib,

hvis Navnet Emanuel kaldte,

den Tid, det af Stabelen gik.

5. Fra Marstrand vi lystig hjem sejlte,

den átjanda Mars i Fjor,

hvis Gud hos os ikke føjede,

blev vi alle fornøjet ombord.

6. Men straks kom der Dagen, derefter

blev al vores Glæde omvendt,

thi Stormen tog til udaf Kræfter,

der skedte et jammerfuldt Spil.

7. Omtrent Klokken Tre imod Morgen,

alt Haab om vor Redning forgik,

da vare vi stedt udi Sorgen,

thi Skibet sit Banesaar fik.

8. Det stødte saa haardt mod en Klippe

med saadan forfærdelig Fart,

at skibet i to Stykker bruste,

ja, mangen blev ilde ombragt.

9. En Del sprang forvildet i Havet,

de tænkte at svømme i Land ,

en Del blev i Skibet begravet,

thi alting var opfyldt med Vand.

10. Ja, brændevinspiber og Anker,

ja, Brød udi Aske saa hvid,
de stakkels Matroser maa vanke,
paa Havet til ynkeligvis.

11. Hermed vil jeg ende min Vise
og ej mere klage min Nød,
langt heller jeg Herren vil prise,
som nu haver sparet min Død.

12. Nu har jeg forvundet min Vaade,
nu er jeg fornøjet igen,
nu har jeg forvundet min Skade,
til Søen min Attraa staar hen.